

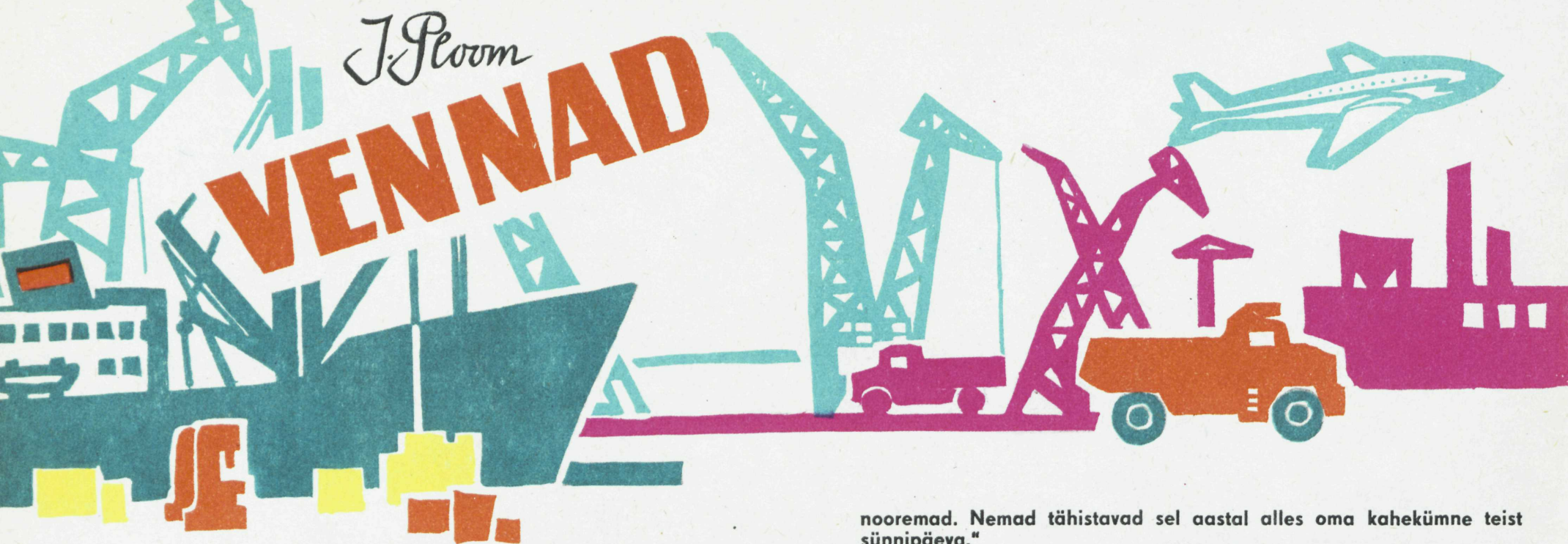
TI'HEKE

NR. 7 1962

J. Ploom

VENNAD

Maido kodu asub raudtee ääres. Päeval ja öösel kihutavad majast mööda rongid. Maido teab, et reisirongid veavad inimesi, kaubarongid aga kaupa.

Uhel päeval küsis Maido minult: „Onu Elmar, oled sa kaubarongis sõitnud?”

„Ei ole! Aga näe, see minu mootorratas siin tuli Tallinna kaubarongis vene sõprade juurest.”

„Miks ta seal oli?” ei andnud poiss rahu.

„Jalgrattaid, mootorrattaid, autosid ja veel paljusid-paljusid asju Tallinnas ja terves Eestis ei tehta. Sõita me aga tahame. Sellepärast toome neid vendade käest teistest liiduvabariikidest.”

„Milliste vendade?” ei saanud Maido aru.

„Sul, Maido, on kaks vanemat venda – Jüri ja Andres. Jüri on ehituskonstruktor. Ta annab seda ka sinule mängida. Talvel ehitasite kolmekesi suure lumest kindluse. Üksi poleks sa ilmaski nii suurt kindlust teha jõudnud.”

„Ema ütleb ka, et peame alati üksteist aitama,” lisas Maido.

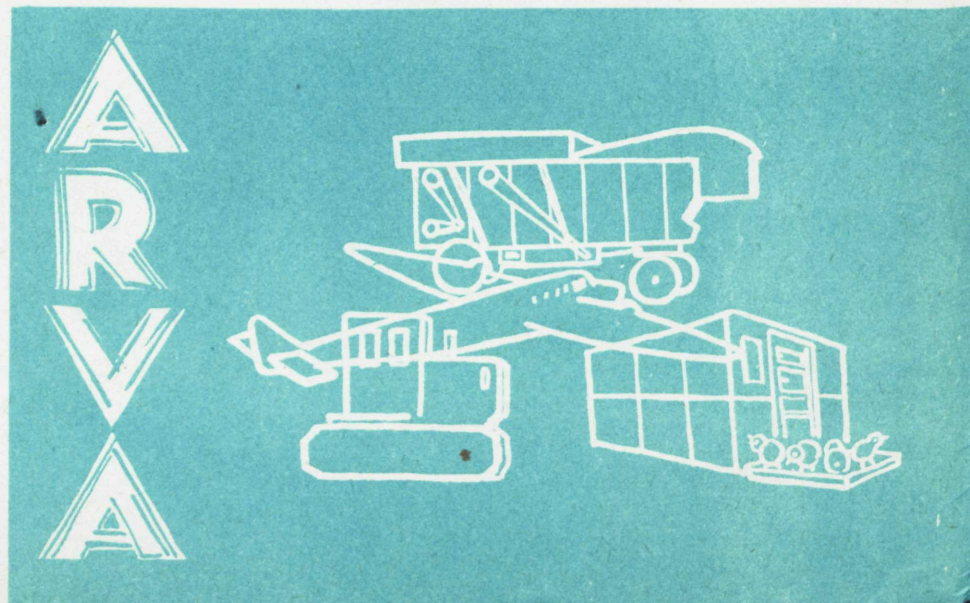
„Samuti on tervel meie kodumaal. Nõukogude Liit on suur sõbralik perekond. Siin on iga inimene teisele vend. Olgugi et elame eri paikades ning räägime eri keeli, abistame üksteist samuti nagu sina, Jüri ja Andres. Nõukogude rahvad elavad viieteistkümnes sotsialistlikus vabariigis. Viisteist venda. Eesti, Läti ja Leedu on peres kõige

nooremad. Nemad tähistavad sel aastal alles oma kahekümne teist sünnipäeva.”

„Aga kes on kõige vanem?” päris Maido.

„Vanimaks liiduvabariigiks on Venemaa. Tema on ka kõige suurem ja tugevam. Ega üksi mootorratas sealt pärit ole. Tallinnas on tehas, kus tehakse päris ekskavaatoreid. Selleks on tarvis palju rauda. Raua aga...”

„... Toovad rongid vene vendade käest,” teadis juba Maido öelda.

„Just! Toas mängib teil radiola „Estonia“, mis on valmistatud meil. Raadiote tegemiseks on vaja palju masinaid ja tööpinke. Needki on saatnud meile vene seltsimehed. Ja kui me ei saaks kivisütt, millega vedurit köetakse, siis ei sõidaks teie majast mööda ühtki rongi.“

„Mida me veel vendade käest saame?“ küsis Maido nüüd.

„Kaugel Tadžikistanis kasvab puuvill, millest kooti riie sinugi pükste ja pluusi jaoks. Kõik lapsed armastavad magusat, kuid vähesed teavad, et suhkrut me saame Leedust ja Ukrainast. Gruusiast tulevad

meile tee, apelsinid ja mandariinid, meie naabrite lätlaste juurest aga paljud huvitavad mänguasjad.“

„Aga rongid ise?“ küsis väikemees.

„Ka vedurid ja vagunid valmivad sõprade juures,“ vastasin mina. Aeg oli lahkuda. Jätsin Maidoga huvasti ja andsin mootorrattale gaasi. Poiss jäi õue. Reisirongid veavad inimesi, kaubarongid aga... Kes seda jõuaks lugeda, mida nad kõik veavad! Pealegi, kui sul on nii palju vendi ja sõpru.

F. Kotta

NALJAKAD MASINAD

TEE KAASAS

Teemeistrid mulle teed ei tee: mul kaasas oma, raudne tee. See väike tee on kole pikk, ja lõppu tal ei olegi.

PEKSAB

Mu ametiks on peksutöö, kuid teid ma kedagi ei löö. Mul suus on vili, kõhus põhk ja tolmu täis mu ümber õhk.

SUURE PERE EMA

Olen masin, raudne kast, aga mul on sada last – magalas, pudilas sada kollast mudilast.

PEA KÄIB RINGI

Mu pea käib ringi vurinal, nii suur on kõrgus minu all, kuid alla ma ei kuku, sa minus julgelt tuku.

EESTI RAHVAMÕISTATUSI

1. Ninake nirssis, karvakesed kärssis?
2. Hüppab kui hiir, kargab kui kass, kilkab kui kilb?
3. Ei ole suuri-suur ega lilli-tilluke, siiski pikem kui jägi ja madalam kui regif?
4. Magusam kui mesi, tugevam kui lõvi?
5. Siidikera, niidikera, aganakott ja toobri-puu?
6. Mees läheb merale, soda silma seljos?
7. Pesa maas ja munad taevast?

SÕPRUS-JA RAHUPIDU

BOB ja BESSIE
INGLISMAALT

JUBA 1947. AASTAST ALATES. KÕIGE ESIMENE NOORTE FESTIVAL OLI TŠEHOSLOVAKKIA PEALINNAS PRAHAS. FESTIVALIPÄEVIL ULATAVAD MAAILMA NOORED ÜKSTEISELE KÄED JA UTLEVAD: „ME OLEME SÕBRAD, ME TAHAME ELADA VABALT JA ÕNNELIKULT, ILMA SÕDADETA!“

...FESTIVALIPIDU ON ALANUD JA HELSINGI PIDURUUS. KUI PALJU KIREVUST ON TÄNAVAIL JA VÄLJAKUIL, KUI PALJU SÕBRAKÄSI!

KES ME OLEME JA KUST TULIME? SAAME TUTTAVATEKS!

SELLES KUUS SÕIDAB SOOME PEALINNA HELSINGISSE NOORI MAAILMA IGAST AÄREST. SOOMES TOIMUB ULEMAAILMNE ULIÕPILASTE JA NOORTE FESTIVAL. MIDA TÄHENDAB FESTIVAL? SEE ON SUURPIDUSTUS. ULEMAAILMSEID NOORSOO PIDUPÄEVI ON PEETUD

KARIN
ja
NILS
ROOTSIST

JANEK ja JANKA
POOLAST

MINU NIMI ON MIŠA JA MINA OLEN NATASA. ME SÕITSIME HELSINGISSE SUUREST NÕUKOGUDE LIIDUST, KÕIGE ÕNNELIKUMA NOORUSE MAALT MAAILMAS. ME TAHAME ÜTELDA KÕIKIDELE NOORTELE, ET MEILE ON KALLIS RAHU NING TÕO. JA NUUP ESITAME RAHVATANTSU, MIS JUTUSTAB SÕPRUSEST.

ERNEST
ja
MANON
PRANTSUSMAALT

MEIE SÕITSIME FESTIVALILINNA ÜLE MITMETE MEREDE JA MAADE. BEN JA ELLEN. ME TULIME AMERIKA ÜHENDRIIKIDEST JA MEIEGA ON KOOS JOSÉ! JA PEPITA KUUBALT. JOSÉ JA PEPITA JUTUSTAVAD HELSINGIS OMA KODUSAAREST, SELLEST, KUIDAS KUUBA EHITAB JA ÖPIB, PANEMATA KÄEST VINTPUSSI. KUI IMPERIALISTID TAHAKSID KUUBA VABADUST MURDA, TULEKS NEIL ASTUDA KUUE MILJONI MEHE, NAISE JA LAPSE VASTU. KUUBAS ON IGAÜKS SÖDUR.

! loe: hosee

MINA OLEN FODEBA! JA MINA MARIA. MEIE KODU ON KAUGEL AAFRIKAS – GINEAS. ME VÕITLESIME OMA MAA VABAKS. MARIA LAULAB FESTIVALIKULALISTELE LAULU EHITAVAST GINEAST, UUTEST ELEKTRIAAMADEST JA RAUDTEEDEST. TA LAULAB KA NENDEST MEIE VENDADEST AAFRIKAS, KES POLE VEEL VABAD. KUID UKSKORD TULEB VABADUS NENDEGI KODUDESSE.

! loe: foteeba

MINU NIMI ON FU-LI JA MINA OLEN HUA-TSE. MEIE KODUMAA ON HIINA. ME LAULAME TEILE LAULU OMA MAAST. RIISIVÄLJADEST, MIS HAKKAVAD IGA AASTAGA ANDMA ROHKEM SAAKI, PUUVILLAPÖÖSASTEST JA TEEISTANDUSTEST.

IMRE JA ILONA UNGARIST ESITAVAD. FESTIVALILINNAS LÖBUSA RAHVATANTSÜ. VAADAKE, KUI HOOGSALT NAD KEERLEVAD, OTSEKUI RÄÄKIDES UNGARI NOORTE RÖÖMSAST JA TÖÖKULLASEST ELUST. TANTS JÄRGNEB TANTSULE, LAUL PILLILOOLE. SEE ON MAAILMA NOORUS, NENDE KÄES ON TULEVIK. JA NAD EI ANNA SEDA SÕJALE HÄVITADA.

LEEDU KIRJANIKU P. CVIRKA MUINASJUTT

Sametmust tädi

Elas kord lesknaine, kellel oli kolm tütar. Vanem ketras, keskmine kodus, aga kõige väiksem nuttis kogu aeg ja palus, et ema teda sülle võtaks. Ema tüdines tütre süleskandmisest ja ütles talle:

„Mine sametmusta tädi juurde, las tema kannab sind!“

Tüdruk läkski sametmusta tädi otsima. Läks ja läks, kuni talle tuli vastu punane inimene. See küsis:

„Kuhu sa lähed?“

„Sametmusta tädi juurde.“

Tüdruk läks edasi. Siis tuli talle vastu valge inimene. See küsis:

„Kuhu sa, tütarlaps, lähed?“

„Tädi juurde.“

Jälle läks tüdruk edasi. Nüüd tuli talle vastu must inimene. Must inimene küsis:

„Kuhu sa lähed?“

„Tädi juurde.“

Tüdruk kõndis ja kõndis. Vaatas — ees oli kasesalu. Ta möödus salust, siis nisupõllust, lipas mööda põlluvagu, jooksis üle suure aasa, kuid tädi maja polnud ikka näha. Vihma hakkas sadama ja ta sai läbimärjaks.

Lõpuks tõusis metsa kohale vikerkaar, aga tüdruk kõndis üha edasi. Öhtul nägi ta kahte

järve, ja kui ta oli need selja taha jätnud, sattus otse tädi õue.

Tädi küsis: „Keda sa tee peal kohtasid?“

„Algul nägin punast inimest.“

„See oli mu hommik. Hommik,“ ütles tädi.

„Siis nägin valget inimest,“ jutustas tüdruk.

„See oli mu päev. Päev.“

„Siis musta inimest.“

„See oli mu öö. Öö.“

„Möödusin kasesalust,“ rääkis tüdruk.

„See on mu särk.“

„Nägin nisupõldu.“

„Need on mu juuksed. Aga mida sa veel nägid?“

„Põlluvagusid.“

„Need on mu kulmud,“ seletas tädi. „Aga mida sa veel nägid?“

„Ilusat aasa.“

„See on mu põll,“ ütles tädi ja küsis uuesti: „Aga mida sa veel nägid?“

„Vikerkaart.“

„See on mu vöö. Aga kas sa peale selle veel midagi nägid?“

„Kahte järve, tädike.“

„Need on mu silmad. Aga ütle, miks sa minu juurde tulid?“

„Tahan, et sa mind süles kannaksid.“

„Kallis lapsuke, ma kandsin sind ju hommikust öhtuni.“

„Kas tõesti, tädike?“

„Tõsi, tõsi. Ma olen ju sinu tädi — sametmust Maa.“

E. KVVUS Päikese pere-kond

Päike seisis ülal taevas. Ta ümber tiirlesid ta lapsed-pla-needid, igapähe oma nimi.

Kuigi Päikesel oli üheksa last, kartis ta:

„Mu pere on isegi väike... Vaadake, tibakesed, et te teiste tähtede vahele ei eksi!“

„Minu pärast ära muretse!“ hüüdis tulise loomuga Merkuur. „Olen üha su sa-bas.“

„Ka mina hoian end sinu ligi,“ kinnitas hele Veenus. „Küünid mind alati kiirtega paitama.“

„Mindki ulatub emake ai-tama,“ lisas kolmas laps, keda Maaks kutsuti. „Ometi on mu pähe kahejalgsed mutukad signenud.“

„Tal on peas kahejalgsed mutukad!“ pahvatasid maakera vennad-õed naerma. Naeris tema kõrval kõndiv kriim punapõsk Marss. Naeris Saturn, kes oma juustesse värvilised võrud oli põiminud. Naersid Uraan ja Neptuun, samuti sünge Pluuto, kes Päi-

kesest nii kaugele oli tilba-nud, et oli jääpurikaks kül-munud.

Ka emake Päike tõreles Maaga.

„Häbi, häbi, lapsel mutukad peas!... Edaspidi katsu pead kõvasti raputada ja nägu lombis loputada.“

Muidugi oli pearaputamine maavärisemine ja näoloputa-mine uputus.

„Hea küll,“ lubas Maa. Kuid ta oli pikaldase loo-muga ega võtnud otsemaid midagi ette.

Tükk aega mööda Linnu-teed mindud, jõuti uduko-gude vahele, kus tähti oli sootuks tihedalt.

„Kas minu tibakesed on alles?“ arutas Päike ja luges lapsed üle. „Tohoh, üheksa asemel koguni kümme!“ Päike imestas, ta lapsed te-gid suured silmad: üks tillu-tiba oli juures!

„Mis su nimi on?“ küsiti äsjailmunult.

„Sputnik.“

„Ja kust sa välja kargasid?“

„Maakera mutukas saatis mu välja.“

Päikesel oli uue lapse pä-

rast hea meel. Planeetidest ei naernud keegi kahejalgsel mutuka üle, kes neile venna-kese oli kinkinud.

Päike aga ütles maake-rale:

„Vaata, et sa pead kõvasti ei raputa ega nägu lombis loputa, muidu teed veel oma tarkadele mutukatele hai-get!“

Päikese perekond võttis Sputniku enda keskele ja jätkas rõõmsalt minekut.

U. LEIES

„EMA, MIKS ON MAJAL AKNAD?“
„SEKS ET TOAST ÕUE NÆKS,
RUUMID PIMEDAKS EI JÄÄKS...“
MÕTEB KURVALT VÄIKE REIN:
„KAHJU, ET ON AKNAID VAJA,
MUIDU PALJU LIHTSAM OLEKS
JONISTADA MAJA!“

Kaie sussid

E. ESOP

KAI SAI SOKID JUTTIDEGA,
SUSSID SUURTE TUTTIDEGA.
VAATAS NURR
JA VURRU SILUS:
„OI, KUI ILUS,
VÄGA ILUS!
KUIS NUUD MINUL,
KAIE KASSIL,
PALJAJALU
KÄIA PASSIB?“

Illustreerinud K. NIINEPUU

Mina elan suures linnas

H. MÄND

MINA ELAN SUURES LINNAS,
SUURES LINNAS – TALLINNAS.
KUI MA TAHAN KULLA MINNA,
POLE VAJA JALGSI MINNA,
SEST ET MEIL ON TALLINNAS
SÕITJATE JAOKS BUSS VÕI TRAMM.
MÕLEMAL ON KÄRME SAMM.
AGA VEELGI KÄRMEM ON
KIHUTAV ELEKTRIRONG.
AINULT SEE ON VÄGA PAHA,
ET MA PEALE EGA MAHA
MINNA EI SAA SEAL, KUS TAHAN.
AGA KUI KORD OLEN MEES,
ANNAN KÄSU:

„OLGU PEATUS
IGA POISI MAJA EESI!“

O. SAARE tekst,
A. VENDERI joonistused

KAUGEKÕNIE

KAUGEJAAM: Illuka 15-a, palun rääkige! Tallinn kuuleb!

PEETER: Hallo? Halloo? Kas sina, ema?

EMA: Mina ikka. Tere, Peeter! Kuidas sul onu juures läheb?

PEETER: Tere, ema! Oi, vahvasti läheb! Aga tead, ma ei elagi enam onu juures, läksin hoopis...

EMA: Mis juttu sa nüüd räägid? Kuhu sa läksid?

PEETER: Laagrisse! Kolhoosilastel on Tõrumäel laager. Telgid ja puha. Nendes me elamegi. Meil on kohe terve telkidelinn.

EMA: Kuidas siis sina sinna laagrisse sattusid? Sa ju alles sõitsid maale?

PEETER: Pioneerid kutsusid. Ütlesid: „Tule, Peeter, sina ka, meil siin teisigi oktoobrilapsi!“

EMA: Ja mida te siis seal

laagris teete?

PEETER: Oi, ma ei jõua kohe kõigest rääkidagi. Eile õhtul pidasime rahvastepajilis võistluse. Ühel pool olid kolhoosnikud, teisel pool pioneerid ja oktoobrilapsed. Küll sai nalja! Onu Aadu mängis ka. Tema sai muudkui pots! ja pots! pihta. Ütles, et eks see ole vähese treeningu viga. Ja kas sa tead, isegi esimehe töid pioneerid mängima! Tema oli kavalavõitu, põikles iga palli eest osavasti kõrvale.

EMA: Ja kes selle mängu võitis?

PEETER: Seekord kolhoosnikud. Neil oli seal kaks kõva mängijat. Aga järgmisel korral, küll sa näed, enam neil pääsu pole.

EMA: Kas teil siis mängides päevad mööduvadki?

PEETER: Ei! Me käime töö! ka. Meie hooleks on kolhoosi juurviljaaed. Tead, kui suur see veel on? Lõppu pole nähagi! Seal me rohime ja kõplame ja harvendame ja kastame ja...

EMA: Ja sina oskad kõiki neid töid teha?

PEETER: Aga muidugi! Meil oskavad kõik oktoobrilapsed neid töid teha – pioneerid ju õpetavad. Ja ega see olegi veel kõik – vasikaid käime ka talitamas ja tibufarmis oleme abiks.

Oi, ema, hea, et tuli meelde! Tead, tädi Liide tuleb igal õhtul laagrisse vaatama, et kas mul ikka külm magada pole ja kas köht täis on. Ühel õhtul tõi isegi vatiteki kaasa. Peitsin selle hirmuga ära, äkki teised näevad...

Ole hea, ütle tädile, kui ta linna tuleb, et...

EMA: ...Et sa oled juba suur poiss! Kas nii?

PEETER: Jaa, just nii ütlegi! Aga nüüd ma hakkam lõpetama. Pean õhtusöögi ajaks laagris olema.

Hallo? Ema? Kas kuuled mind veel? Pühapäeval on meil lõkkeõhtu. Kolhoosnikud ja naaberkooli lapsed tulevad külla. Sõitke teie isaga ka. Ma nii väga ootan.

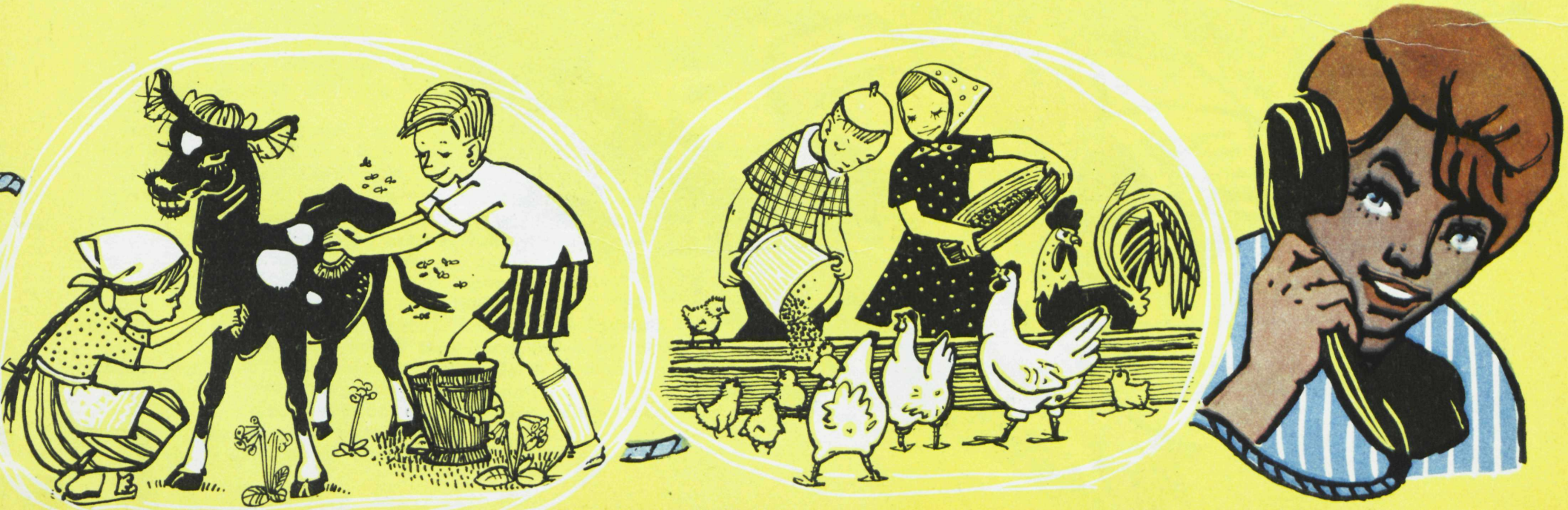
EMA: Me pidimegi sind pühapäeval vaatama tulema. Nüüd koguni satume lõkkeõhtule. Seda toredam.

KAUGEJAAM: Lõpetage, palun, aeg on täis.

PEETER: Nägemiseni, ema! Tervita isa! Ja Antsu. Ja Merikest, kui näed.

EMA: Nägemiseni, Peeter! Ole siis tubli!

PEETER: Nägemiseni, nägemiseni!

J. Rannap

KUMMIST KALA

Pioneerilaager asus mere kaldal. Kohe lipu- väljaku tagant viis vette laudadest sild. Seda mööda mindi ujumisbasseinini.

Ujumisbassein oli nagu bassein ikka, ei väga sügav, ei väga madal. Oktoobrilastele ulatus seal vesi rinnuni. Aga basseini kõrval vaiadest tikk- jalgadel seisis väike maja. Seal hoiti kummist rõngaid, niisuguseid, mida saab täis puhuda.

„Need on teie ujumisõpetajad,“ ütles kasvatajatädi. „Kui need vette kaasa võtate, ei siis ole põhjavajumist karta!“

Seda ei lasknud lapsed kaks korda öelda.

Igaüks ruttas endale kummist sõpra võtma. Ainult Pikk-Peeter, nooremategrupi kõige suurem poiss, lõi põlastavalt käega:

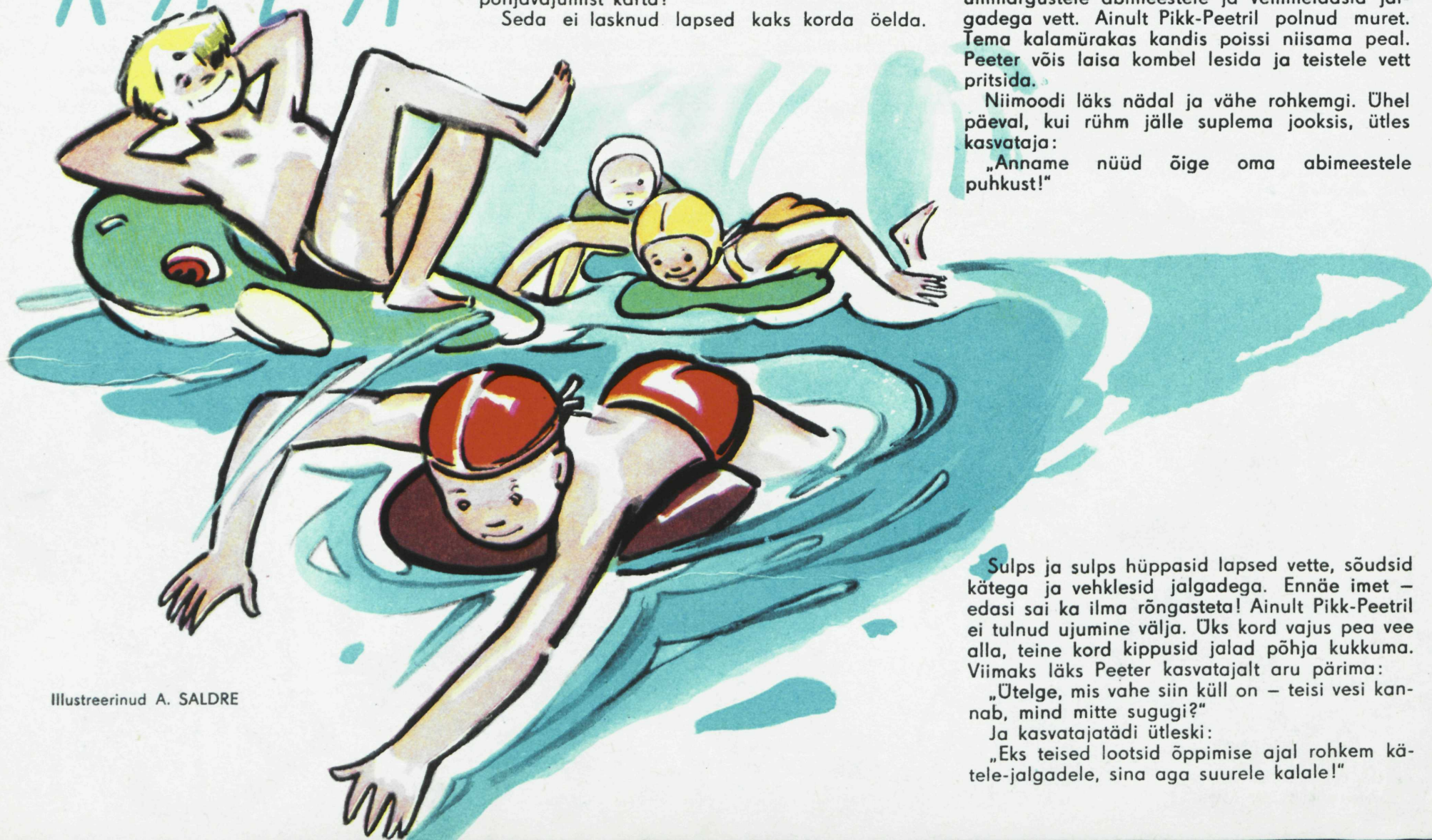
„Need kribalad ka mõned ujumise õpetajad. Mul kohvris palju parem asi.“

Ja Peeter jooksis laagrimajja kummist kala järele.

Iga päev käisid lapsed nüüd oma kummist sõpradega suplemas. Nad seadsid rõngad rinna alla ja sõudsid kätega. Siis toetasid sõrmed ümmargustele abimeestele ja vemmeldasid jalgadega vett. Ainult Pikk-Peetril polnud muret. Tema kalamürakas kandis poissi niisama peal. Peeter võis laisa kombel lesida ja teistele vett pritsida.

Niimoodi läks nädal ja vähe rohkemgi. Ühel päeval, kui rühm jälle suplema jooksis, ütles kasvataja:

„Anname nüüd õige oma abimeestele puhkust!“

Illustreerinud A. SALDRE

Sulps ja sulps hüppasid lapsed vette, sõudsid kätega ja vehklesid jalgadega. Ennäe imet – edasi sai ka ilma rõngasteta! Ainult Pikk-Peetril ei tulnud ujumine välja. Üks kord vajus pea vee alla, teine kord kippusid jalad põhja kukkuma. Viimaks läks Peeter kasvatajalt aru pärima:

„Ütelge, mis vahe siin küll on – teisi vesi kannab, mind mitte sugugi?“

Ja kasvatajatädi ütleski:

„Eks teised lootsid õppimise ajal rohkem kätele-jalgadele, sina aga suurele kalale!“

A. Tigane

Kummal on rohkem

Illustreerinud E. PIKK

Õues kiikumisest tüdinud, hakkas Liia järsku uhkustama, ja kelle ees? Eks ikka endast väiksema Maarika ees: „Mul on toas pildiraamatuid!“ „Mul ka,“ vastas Maarika. „Aga minul on neid hoopis rohkem kui sinul!“ „Ei tea sugugi,“ arvas Maarika. „Sugugi, sugugi! Ma toon omad välja, siis näed. Sina too omad.“

Tüdrukud vadisid majja. Peatselt olid nad õues tagasi – Maarika ühe raamatuga, Liia terve kandamiga.

„Ma ei jaksa omi süles hoidagi!“ hüüdis Liia ning asetas raamatud pingile. Seal seadis ta nad nõnda laiali, et Maarikale üldse ruumi ei jäänud. Siis loendas ta nad näpuga üle, enne vasemalt paremale, seejärel paremalt vasemale. Ta võidurõõmutses:

„Kümme tükki! Ikkagi on minul rohkem raamatuid kui sul! Vaata hästi, et sa jälle ei seleta: „Ei tea sugugi.““

Maarika astus ligi ning lõi pingil Liia esimese raamatu lahti – see oli seitsmest kitsetaldest. Kuid piltidel olid talled pliitsiga mustaks kritseldatud, nende maja peale suur tindiplekk aetud, mõni lehekülg üleni määritud.

„Ma ei näe siin midagi,“ kaebas Maarika ja avas Liia teise

raamatu. Selles oli Punamütsike ära kortsutatud, vanaema alt voodi pooleks rebitud, hunt välja löigatud. Kolmanda ja neljanda raamatuga osutus lugu veel halvemaks: nende lehtedest olid üksnes räbalad järel ja kaasi polnud neil olemaski.

„Parem vaatame minu oma,“ võttis Maarika oma ainsa raamatu kaenlast.

Liia poleks tahtnud sinna sisse mitte pilku kah heita. Ent seda ometi teinud, silmitses ta juba kõiki pilte. Seal oli Lumivalgeke ilus puhvas, põialpoisid viimseni terved, koguni nõid täpselt näha...

Kui meelsasti oleks Liia oma kümme raamatut selle ühe vastu vahetanud. Ainult – küllap Maarika ütleks nüüd: „Ei vaheta sugugi!“

SUVI

SUVI ON KAUNIS,
MII ILUS ON TA.
MUL ENDAL SEST RÕOMU
JA SÕPRADEL KA.

RITA ADAMSON,
Võru raj. Vana-Roosa Algkooli
IV klassi õpilane

KEVAD KÄIS KULAS

AASAD ON MEIL LILLI TÄIS,
KEVADE MEIL KULAS KÄIS.
KULL ON KAUNIS NURMENUKK,
ISTUB KUNKAL NAGU KUKK.
ÕÕBIK, ÕÕBIK; VÄIKE LIND,
LAPSED ARMATAVAD SIND!

ANNE VIIRPALU,
Jõgeva raj. Visusti Algkooli
III klassi oktoobrilaps

„Poiss“ – joonistanud
5-aastane PRIIT REA
Tallinnast

„Traktor“ – joonistanud
MIHKEL GROSS,
Kilingi-Nõmme Keskkooli
I-a klassi õpilane

TEEME LAHTI POSTIPÄUNA!

KARJAS

Mullu suvel käisin ma karjas. Minu hoole all oli 4 lehma ja 20 lammast. Abiks oli mul kaks koera – Tuks ja Krants. Karjas käisime Heliga koos. Helil oli valvata 1 lehm ja 3 lammas. Tema koera nimi oli Muki.

Käisime ka koos maasikaid noppimas ja punusime pärgi. Kord tegime koguni lehmadele pärjad pähe. Karjas oli väga lõbus olla.

KULLI HOLLO,
Võru raj. Misso Keskkooli IV klassi pioneer

TERE, KALLIS TÄHEKE!

Kirjutan sulle meie kooli elust. Meie kooli õpilased on šeffideks lastesõime lastele. Oleme väikestele valmistanud kingituseks mänguasju ja ka punased lipukesed tegirre neile. Lapsed olid kingituste üle rõõmsad.

Maipühade ajal aga esinesime lastesõimes kontserdiga.

AIME TOOMS,
Kingissepa Linna Algkooli
III-a klassi õpilane

KULLATUKK

See juhtus möödunud aasta suvel. Minu kolmeaastane vend oli üksinda õues. Äkki jooksis ta tuppa ja hüüdis: „Isa, tule vaata, ma leidsin kullatüki!“

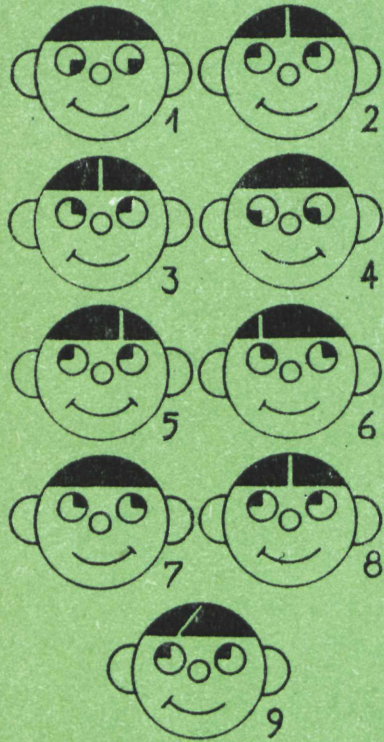
Jooksime ruttu õue ja nägime kullatüki asemel väikest oravapoega.

Küll see oli ilus pisike oravapoeg! Teda võis tõesti võrrelda kullatükiga.

TEET TALVING,
Tallinna 34. 8-kl. Kooli
II-a klassi oktoobrilaps

„Kanavaras“ – joonistanud 6-aastane
HANS SIMRE Pärnu Linna 6. Lastesaiast

ARVA

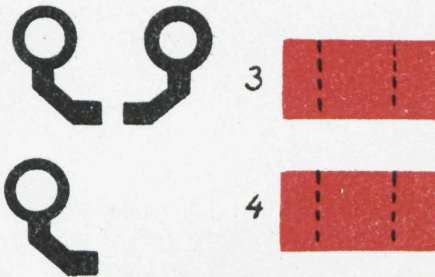

Ühes perekonnas oli üheksa poega. Kõik vennad paistsid olevat ühte nägu. Aga ometi olid ainult kaks poissi täpselt sarnased. Missugused poisid need olid?

Soome lastelehest „Raketti“

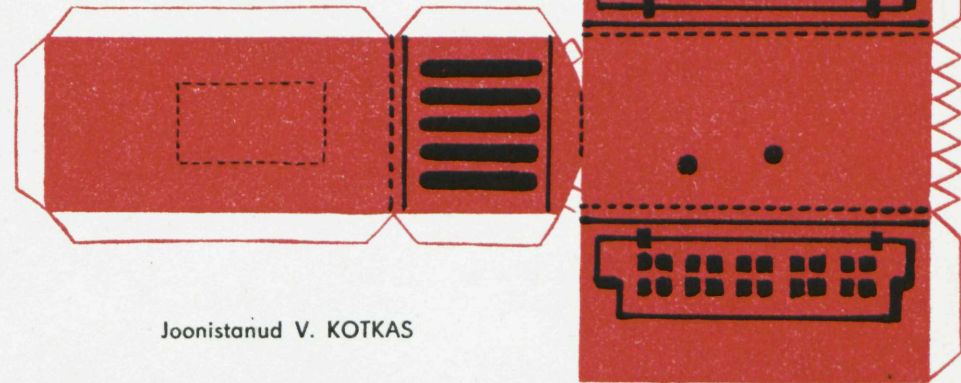
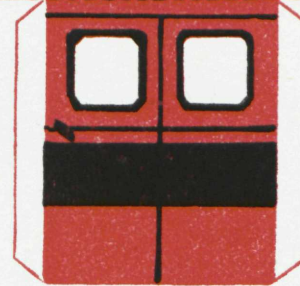
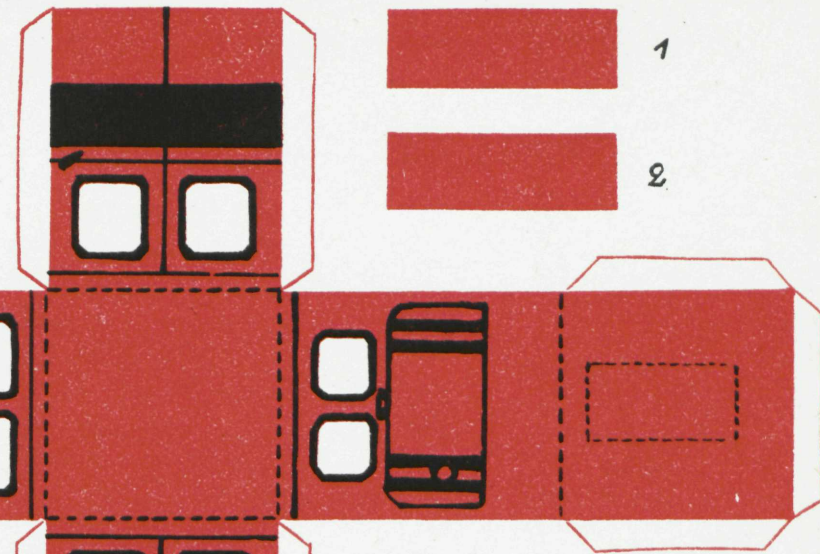
ÄRA!

SEDA SINIST JOONT MÕÕDA LÕIKA VÄLJA KORVALOLEV KASITÕOLEHT

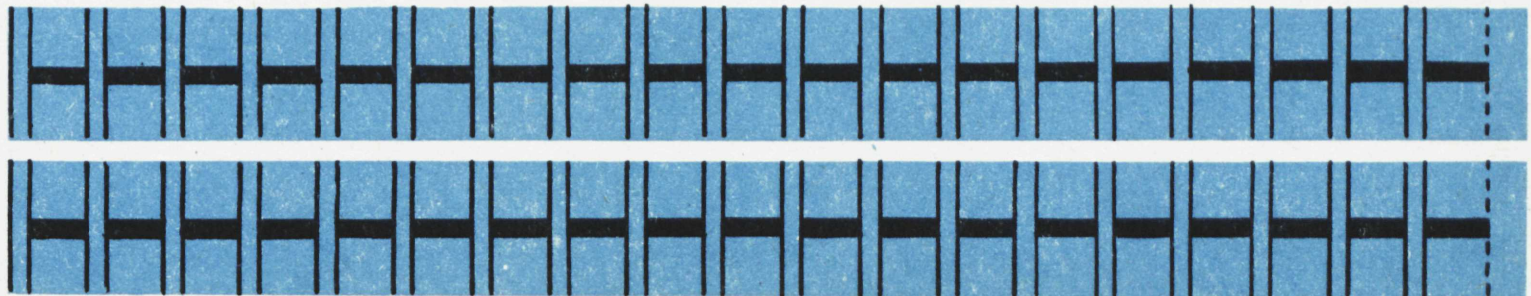

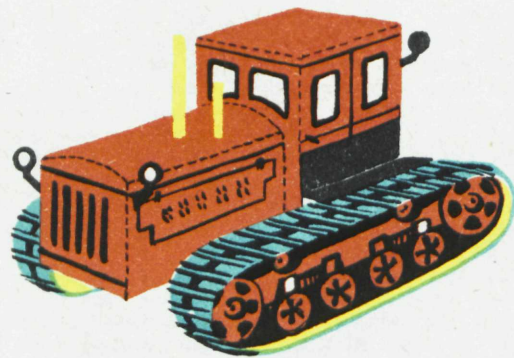
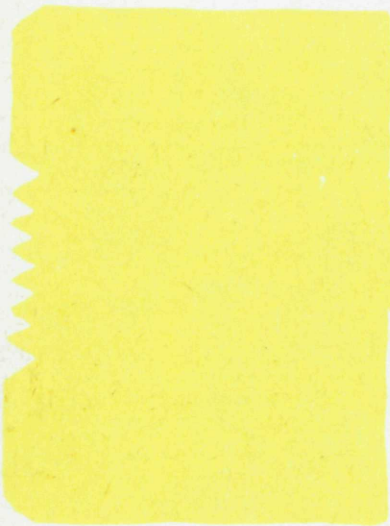
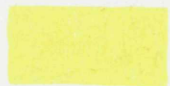
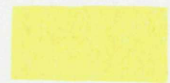
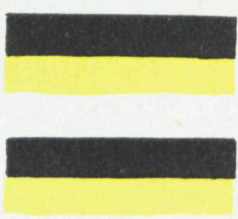
Kõigepealt lõika välja traktori kabiin ning kleebi kokku. Seejärel lõika välja mootor ja kleebi see kabiini külge. Kabiinile kleebi veel külge astmelauad (1 ja 2). Nüüd lõika välja ratastega osad ning kleebi need roomikute pahemal pool olevale joonele (punktirjoon). Kui see on tehtud, otsi kaks 7 sm pikkust pulgakest, tee ratastega osadele neli auku sinna, kus kollasel küljel on punktid, ja torka pulgakesed aukudest läbi, nii et üks jääb mootori, teine kabiini alla. Nüüd kleebi paberiribad (3 ja 4) traktori alla üle pulgakeste, sinna, kus on punktirjooned.

Otsi veel 2 pulgakest, üks pikem (4 sm), teine lühem (3 sm), tee 2 auku mootori pealmisele osale, sinna, kus on mustad punktid, ja torka pulgakesed põhjani. Nii saad korstnad. Kleebi külge ka 3 lampi, nagu näed pildil. Ja traktor ongi valmis.

Joonistanud V. KOTKAS

*Küll
kasvas
kiiresti!*

Meeli ja Päike

V. SÕELSEPP

Pildi joonistas kord Meeli —
maja erekollase.
Päike küsis oma keeli:
„Kelle küll võiks olla see?”

Meeli vastas: „Selle maja
sulle joonistasin ma.
Ela selles talveajal,
viibi kauem meie maal!

Heledad on ukсед-aknad,
katus veidi tumedam.
Aga et sul kuum ei hakka —
küta ahju lumega.”

Päike muigas: „Tore majal!
Aga nüüd pean töttama
igal päeval veidiks ajaks
Pakasega sõtta ma.

Tööd on minul ikka ohtralt,
aga võlgu ma ei jää —
suvel, kui sind rannal kohtan,
tasun ära, küll sa näed.”

Pidas sõna. Kui nad juunis
rannaliival kokku said,
maalis Meeli kuldsest pruuniks
vastutasuks jalamaid.

Illustreerinud H. JÕERÜÜT

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke” nr. 7 — 1962.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lõnnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.
Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.

Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Laduda antud 4. VI 1962. Trükkida antud 6. VII 1962. Trükiarv 41 000. Paber 60 × 90, 1/4.
Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-05831. Tellimise nr. 841.
Trükikoda „Oktoober”, Tallinn, Tartu mnt. 41.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber 15 kor.
Журнал „Звездочка”. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

Esikaanel Valga 1. Keskkooli I klassi
õpilase HELMUT HALLEMAA joonistus
„Käes on Eesti NSV 22. sünnipäev”

ARVA ÄRA! ARVA ÄRA! ARVA ÄRA!

Karu laulukoor

Kord kutsus karu kõik loomad kokku, et ühiselt koorilaulu harjutada. Ta seadis laulusõbrad ritta, mõmises viisi ette, tõstis käpad püsti ja laul läks lahti.

Hobune hirnus heledalt, lõoke lõõritas lõbusalt, ka kõik teised pidasid ilusasti viisi.

Parajasti siis, kui

SIGA

LAMMAS

KASS

KOER

RÕÕMSALT,

MAGUSALT,

NOBEDALT,

HOOLEGA,

kostis suure kuuse oksalt vael viisil: „Kuk-ku! Kuk-ku!” ja loomade koor läks sedamaid lauluga sassi. Mis karu nüüd ette võttis, seda loed sa järgmisest

„Tähekesest”. Vahepeal aga püüa ristsõna ära lahendada! Siis saad ka teada, kes too rahurikkuja oli.

Joonistanud E. VALTER

